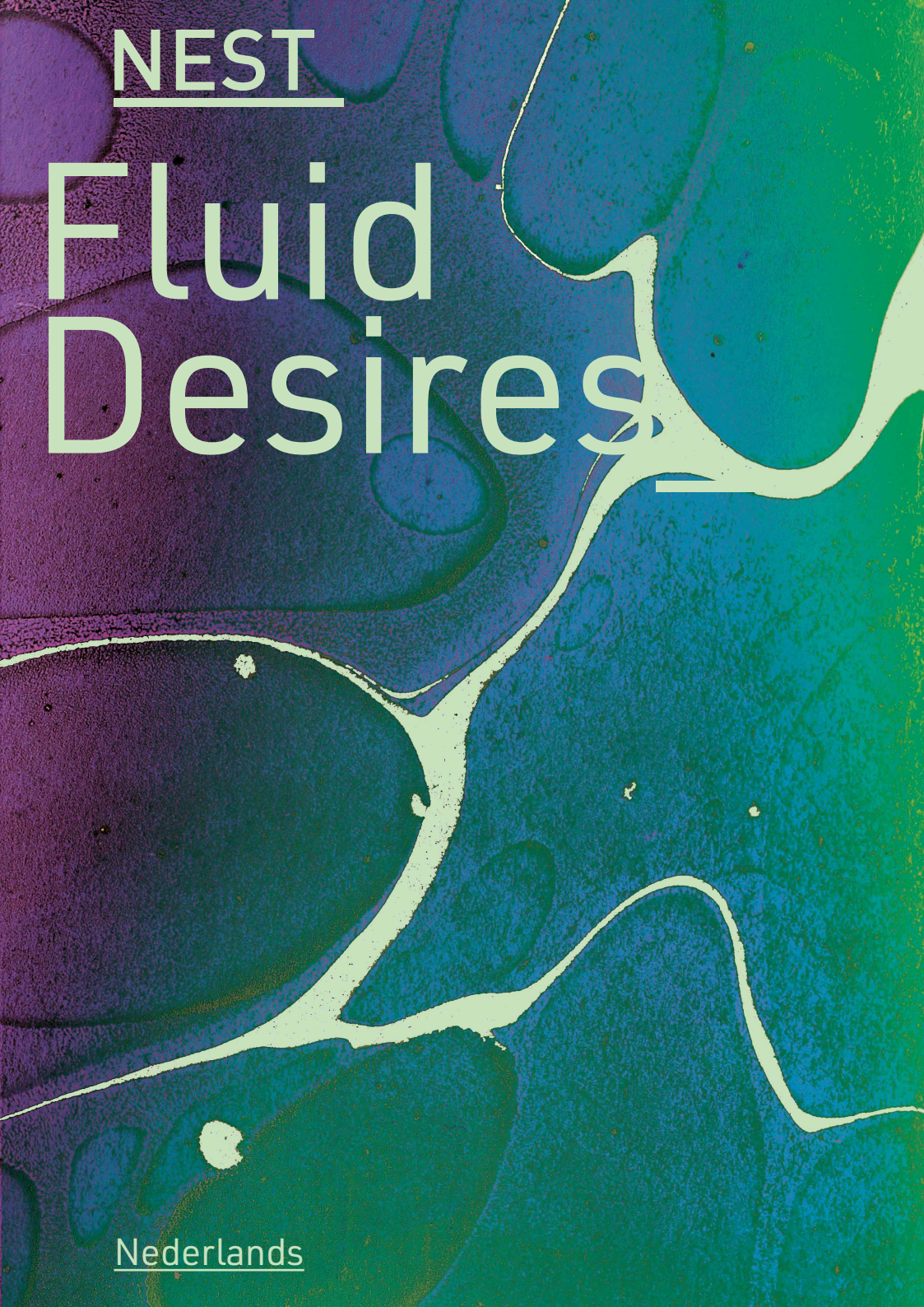

NEST

Fluid Desires

Nederlands

Fluidity is bliss, fluidity is doom

Dankzij wetenschap en (nano)technologie worden steeds meer aspecten ontdekt, gemeten en verklaard die zich tot dan toe aan het oog onttrokken. Voorbeelden zijn de ontdekking van de pentaquark die de Large Hadron Collider in Cern (de deeltjesversneller) al aan het licht bracht. De ontwikkelingen in de astronomie maken dat steeds meer planeten, sterren en kometen worden getraceerd. Door deze nieuwe kennis ontvouwt de wereld zich steeds verder. De ontwikkeling en grootscheepse toepassing van internet met haar van vloeibaarheid doorspekte vocabulaire (surfing, data streams, streaming) rekt de wereld nog verder op en zet het begrip van chronologische tijd en ruimte op de helling. Alles loopt door elkaar in verschillende werkelijkheden waarin we momenteel verkeren. De digitalisering van de maatschappij draagt ook bij aan een grotere rol voor immaterialiteit. Veel zaken die voorheen tastbaar waren, zijn virtueel geworden.

Niet alleen door de komst van internet, maar ook door de ontwikkelingen in de filosofie is het werkelijkheidsbesef gaan schuiven. Filosofische stromingen als *speculative realism* en *object oriented ontology* hanteren niet langer Kant's

anthropocentrisme (de mens als maatstaf), maar gaan uit van een werkelijkheid die ook buiten de waarneming van de mens om bestaat. Deze zienswijze heeft enorme gevolgen voor de beschouwing van het object zelf, alsook voor de object-mens relatie. De mens is niet langer verheven boven het object, maar staat op hetzelfde niveau. Het feit dat voorwerpen de mens overleven, stelt de vraag: wie dient wie? Objecten hebben *agency* (de macht te handelen) gekregen. Nu object en mens steeds vaker in elkaar overlopen en met elkaar versmelten (denk aan kunstheupen, pacemakers, onderhuidse chips of digitale oortjes), zijn de scheidslijnen tussen mens en object poreus geworden.

Op het terrein van de natuur heeft de mens juist meer impact gekregen. Door de bepalende invloed van de menselijke activiteit op het aardse klimaat en de atmosfeer zijn we ongemerkt van het holoceen een ander geologisch tijdperk ingerold: het antropoceen. Diverse kunstenaars bespiegelen hoe dat antropoceen zich zal ontwikkelen en dat leidt soms tot post-apocalyptische visies: een landschap dat gekenmerkt wordt door afval, vervuiling en uitputting van de grond door overconsumptie. Andere

kunstenaars laten op de afvalhopen van de petrochemische industrie een nieuwe chemische natuur ontstaan die een cocktail is van organisch en anorganisch, van natuurlijk en synthetisch. Nu door industriële en technologische ontwikkelingen het onderscheid er niet meer toe lijkt te doen, worden plantaardige grondstoffen vermengd met chemische materialen, waardoor alles opgaat in één grote blur.

Een belangrijke plek in dit verhaal neemt de Pools-Britse socioloog en filosoof Zygmunt Bauman († 2017) in, die de alsmaar glibberig wordende maatschappij uitvoerig heeft geanalyseerd. In zijn boek *Liquid Modernity* (2000) zet hij uiteen dat het leven op aarde in snel tempo verandert en dat de moderniteit vloeibaar is. Vloeibaar aangezien vaststaande begrippen zoals tijd en ruimte getransformeerd zijn tot vloeibare waarden. Verankerde ideeën en leefwijzen zijn onder druk komen te staan. Globalisatie en individualisme zijn volgens hem de oorzaak van deze vloeibare maatschappij. Wij, de *liquid moderns*, moeten in staat zijn ons snel aan te passen aan de veranderende noties. Zygmunt Bauman zag het met lede ogen aan. In de vele publicaties die *Liquid Modernity* opvolgden zoals *Liquid Life*, *Liquid Times*, *Liquid Fear* en *Liquid Love* wees de filosoof op de schaduwkanten van vloeibaarheid. Een toestand van voortdurende verandering, gevoed door variatie, pluralisme en ambivalentie kan tot onzekerheid en zelfs angst leiden.

Bauman was overtuigd dat de vloeibare maatschappij snel uiteen zou vallen.

De notie van vloeibaarheid spreidt zich ondertussen als een olievlek uit en duikt op allerlei terreinen op. Denk aan gender studies (*gender fluid*), journalistiek (*liquid journalism*), mode (de wet *look* van stoffen of de wet *dress* van Kim Kardashian), kunstgeschiedenis (*liquid antiquity*), architectuur en design (*blobs*, *blubs* en andere vloeibare vormen). Opmerkelijk is de rage van zelfgemaakt slijm die onder jongeren op sociale media uitgroeide van een niche tot een hype. Uit de foto's en video's spreekt enorme fascinatie voor de kwalachtige substantie en de kick om het aan te raken. Ook valt op dat woorden als 'vloeibaarheid' in het dagelijks taalgebruik steeds vaker opduiken, in allerhande onderwerpen.

In de beeldende kunst wordt de vloeibaarheid tendens gefaciliteerd door industriële ontwikkelingen. Veel kunstenaars hebben hernieuwde interesse in industriële materialen en productie processen. De creatieve potenties van chemische en natuurkundige processen zoals galvanisatie en elektrolyse wordt momenteel in de kunst verkend. Net als nieuwe materialen of nieuwe toepassingen van siliconen, latex, acrylaten, epoxy, polyurethaan, polyester, hars, was, (plexi)glas en gels. Kunstenaars passen deze materialen zelden toe op de wijze waarop het bedoeld is. De veelzijdige

ontwikkelingen in de industrie en chemie stimuleert bij veel kunstenaars de ontluiking van hun alchemistische kant. Er is een bescheiden alchemistische, moleculaire revolutie aan de gang. Daar waar in de traditionele opvatting een alchemist een gewoon metaal kan omvormen tot het edelmetaal goud, zo streven diverse hedendaagse kunstenaars naar materialen die voortdurend veranderen en in dat opzicht instabiel zijn. Ze accepteren geen vaste vorm, maar dromen over veranderlijkheid. De kern van alchemie is immers transformatie. Het is overigens markant dat sommige van deze alchemistische brouwsels een mystiek randje hebben. De vloeibare kunst die het gevolg is van dit alles, is vrij ongrijpbaar en daar gaat een zekere aantrekkingskracht vanuit. Daarnaast wekken de visuele effecten die het voortbrengt, verwondering op. De opleving aan iriserende kleuren (het regenboog effect) en olievlekken ligt bijvoorbeeld nog maar net achter ons.

Vloeibaarheid kent twee gezichten. Daar waar Bauman wees op de negatieve aspecten, ervaren anderen een bevrijding, nu zich zoveel meer mogelijkheden en mengvormen aandienen qua gender, relaties en sociale verbanden. Echter maakt de kennis die we momenteel vergaren niet automatisch gelukkiger. Een wereld die zich voortdurend uitbreidt en verdiept kan ook een gevoel van onherbergzaamheid en disoriëntatie veroorzaken. Dat vaststaande noties glibberig

zijn geworden en de grenzen tussen mens en niet-mens, organisch en anorganisch, materialiteit en immaterialiteit vervluchtigen, biedt potentieel maar kan ook tot wanhoop leiden. Die twee verschillende grondhoudingen ten opzichte van veranderlijkheid zijn losjes te koppelen aan de grofweg twee esthetische benaderingen die te onderscheiden zijn in de tentoonstelling. 'Finish fetish' overheerst in de gladde, strakke kunstwerken met hun verlokkelijke glimmende oppervlakten in zinderende kleuren. Terwijl de 'vervuilde esthetiek' de dystopische kant van vloeibaarheid neer zet. Er is vaak een aspect van verval, disintegratie en verrotting in deze amorfe werken.

Nanda Janssen, 2020

Fluid Desires is een productie van Nest
24 jan 2020 – 22 maart 2020

Hicham Berrada
Mimosa Echard
Inge van Genuchten
Marie Maillard
Shanta Rao
Jérôme Robbe
Maya RoCHAT
Leonid Tsvetkov

Gastcurator en tekst
Nanda Janssen

Colofon

Sponsors
Mondriaan Fonds
Gemeente Den Haag
Pro Helvetia
Institut Français
de Zwitserse Ambassade in Nederland

Met dank aan
Laurent Ganem
Joséphine Dupuy Chavanat
Galerie Lily Robert, Parijs
Galerie VNH, Parijs

Vertaling
Edd Schouten
Clara Ronsdorf

Grafisch ontwerp
Studio Janneke Hendriks en Wietske Nutma

Technisch team en art handling
Tobias Lengkeek
Luis Maly
Bob Dempfer
Lefki Mevissen

Hicham Berrada

De alchemistische kunstenaar Hicham Berrada componeert met loog, zuren, water, mineralen en elementen zoals koper, kobalt of ijzer onderwaterlandschappen in aquaria. Deze landschappen ontwikkelen zich langzaam verder tijdens de tentoonstelling. Stoffen die levenloos zijn, onthullen hier dat ze over beweging beschikken en gedragen zich welhaast als iets levends. Vormen ontstaan en ontbinden doorlopend en alhoewel het vanzelf gebeurt, is niets levend. IJzer kan bijvoorbeeld precies in dezelfde vorm kristalliseren als bepaalde koralen. De eco-systemen die de kunstenaar laat verrijzen schudden het onderscheid tussen levend en mineraal, tussen organisch en anorganisch op. Alhoewel lood, zilver, aluminium en andere elementen die de kunstenaar gebruikt, allemaal in de natuur voorkomen, zijn deze stoffen in werkelijkheid giftig. Vooral in een hoge concentratie in een beperkte ruimte. In een tijd waarin wordt gevreesd dat natuur op de termijn zal verdwijnen, zetten deze evoluerende, chemische landschappen de deur open naar andere vormen van leven, beweging en schoonheid.

Hicham Berrada toont in zijn werk onzichtbare fysieke fenomenen met suggestieve krachten en vangt energieën die ons normaliter ontgaan.

Hij beschouwt zichzelf als een regisseur van energie, een dienaar van de natuur die helpt bepaalde processen te vervullen. Niet één vorm wordt door hemzelf gemaakt, hij helpt alleen bepaalde vormen te verschijnen op een bepaald moment op een bepaalde plaats. Het proces is het werk. In de video *Céleste* is het bijvoorbeeld de wind die de wolken schildert.

De kunstenaar is niet geïnteresseerd in een vaste vorm of een afgewerkte sculptuur, maar in het idee van een vorm in beweging. Hij is geïntrigeerd door de concepten van morfogenese en schepping. Morfogenese, letterlijk het 'begin van de vorm', is het biologische proces waardoor een organisme zijn vorm ontwikkelt.

Boekentips van Hicham Berrada

— Gaston Bachelard, *La terre et les rêveries du repos*, 1948. (Earth and Reveries of Will: an essay on the imagination of matter)

— Gaston Bachelard, *L'air et les songes*, 1943. (Air and Dreams: an essay on the imagination of movement)

— Elias Canetti, *Massa en macht*, 1960. (Met name de passages waar hij schrijft over natuurlijke elementen.)

Mimosa Echard

Natuur groeit uit levenloze materie, het organische ontmoet het kunstmatige: welkom in de wereld van Mimosa Echard. De fles sculpturen *I still dream of Orgonon* evenals het 'schilderij' *A/B 14* kunnen worden beschouwd als futuristische stillelevens. In de 'A/B' serie vermengt de kunstenaar puur met vervuild, chemisch met natuurlijk en organisch met anorganisch. Deze post-apocalyptische cocktails bevatten scheerschuim, mos, Coca-Cola Light, kombucha, anticonceptiepillen, bijenwas, voedingssupplementen en vlinders. In haar composities – de volledige beschrijving van de ingrediënten van zo'n kunstwerk bestrijkt een hele paragraaf – negeert Echard traditionele classificaties en verzoent ze tegengestelde facetten. Liters epoxyhars smeden het geheel aaneen.

Ook de fles sculpturen zijn hybride objecten met een vloeibare allure, maar deze keer lijkt het alsof de vloeistof is gestold en versteend, alsof fossilisatie heeft plaatsgevonden. De sculpturen zijn een knipoog naar zogenaamde 'orgoniten': kleine objecten die beschermen tegen negatieve energie en straling.

Chakra crachat is als een semi-transparant membraan dat bestaat uit verschillende lagen, objecten en materialen. Glibberig

latex verbindt de verschillende stukken stof en geeft de kunstwerken een natte afwerking. De betekenis van deze composities ligt in het gekozen materiaal en de wisselwerking tussen die verschillende materialen. De kunstenaar legt onlogische verbanden, mixt en smeedt aan elkaar totdat een zekere ambivalentie of paradox wordt bereikt. Ook steekt het idee van besmetting de kop op. Geen besmetting met bacteriën en virussen, maar besmetting in de zin van betekenissen die zich vermengen, beelden die samensmelten en ideeën die elkaar beïnvloeden.

[Boekentips van Mimosa Echard](#)

Mark A. McMenamin & Dianna L. Schulte,

Hypersea: Life on Land, 1996.

Inge van Genuchten

Vloeistof druppelt in een continue, voortdurende beweging naar beneden. Het lijkt uit het gebouw te stromen en er ook weer terug in te verdwijnen. Alsof het voor even ontsnapt aan het systeem. Het vaste is vloeibaar geworden. De druppel-lijn *Untitled*, heeft ook iets weg van een eigentijdse zandloper. Tijd is vloeibaar, of misschien zelfs elastisch. De kunstenaar vindt vloeistoffen dubbelzinnig: ze zijn schitterend om naar te kijken, maar hebben ook iets destructiefs, aangezien ze zich overal een weg doorheen banen.

In bijna ieder kunstwerk gebruikt Inge van Genuchten vloeistoffen. Sommige materialen zijn weliswaar niet letterlijk een vloeistof maar krijgen onder haar handen een stromend, vloeiend karakter. Ze gebruikt materialen als olie, water, zand, vet, boter en bloem. Grondstoffen die doorheen de (kunst)geschiedenis zijn beladen met rituele, mythologische en politieke betekenis. Dit speelt in haar werk slechts op de achtergrond mee.

De aantrekkingskracht schuilt voor de kunstenaar vooral in het feit dat het lastig is controle op dit soort vloeibare materialen uit te oefenen. Knijp in zand en het valt door je vingers. Het streven naar controle en het niet bereiken daarvan is een terugkerend motief in haar kunstwerken

en performances. Vaak worden met de genoemde materialen eenvoudige, zinloze handelingen uitgevoerd, die zo de aanwezigheid van een mens op deze wereld markeren. Veel van deze kunstwerken hebben een existentieel karakter.

Boekentips van Inge van Genuchten

- _Mark Miodownik, *Liquid: The Delightful and Dangerous Substances That Flow Through Our Lives*, 2018.
- _Esther Leslie, *Liquid Crystals – The Science and Art of a Fluid Form*, 2016.
- _Kōbō Abe, *The Woman in the Dunes*, 1962.

Marie Maillard

Marie Maillard is bij uitstek een kunstenaar die volgt welke nieuwe materialen op de markt komen en hoe deze kunnen worden toegepast. Deze kennis komt goed van pas in haar werk voor het Franse architectenbureau Jean Nouvel. Een baan die ze al twintig jaar combineert met haar kunstenaarspraktijk. Ook in haar beeldende werk richt ze zich op de aard van materie en de materialen van de toekomst. *Unit 1912* bestaat uit cilindrische staven die lijken op monsters van grondboringen. De kunstenaar anticipeert hiermee op toekomstige technologie die transformaties in materiaal mogelijk maakt, door bijvoorbeeld wijzigingen aan te brengen in de moleculaire structuur. Op deze manier kan marmer, hout, steen of metaal transparant of zelfs vloeibaar worden en kan een takje veranderen in niet-organische materie zoals glas of water.

Haar aanpak lijkt misschien science fiction, maar is gebaseerd op verschillende wetenschappelijke studies en publicaties zoals *Informatique Céleste* (2017) van de Franse filosoof Mark Alizart. Hij uit de opvatting dat alles om ons heen is gecodeerd. Wiskunde en de computer zijn inderdaad menselijke uitvindingen, maar staan veel dichterbij de natuur dan gedacht, aangezien alles in de natuur kan

worden herleid tot codes. Als eenmaal is achterhaald hoe de natuur is gecodeerd, kan die informatie worden gebruikt om nieuwe vormen te genereren.

Een voorbeeld van een dergelijke natuurcode is de Fibonacci-reeks. Die gecodeerde vormen zijn te vinden in het oneindig grote en oneindig kleine. Een cycloon of zelfs een sterrenstelsel heeft bijvoorbeeld dezelfde vorm als een slakkenhuis of cochlea (gehoororgaan).

Marie Maillard en Hicham Berrada delen de interesse in de gecodeerde natuur.

Boekentips van Maria Maillard

_Stephen Wolfram, *A New Kind of Science*, 2002.

_Emanuele Coccia, *The Life of Plants: A Metaphysics of Mixture*, 2018. (La Vie des Plantes; Une métaphysique du mélange, 2016)

_Mark Alizart, *Informatique Céleste*, 2017.

Shanta Rao

Soft Cells is een reeks flexibele kunstwerken die metamorfe onderzoeken en de heersende kijk op onze solide wereld uitdagen. De zachte sculpturen weten dat de levende wereld voornamelijk sponzig is: meer dan de helft van de organische massa bestaat uit min of meer gelatineuze organismen, die voor het grootste deel leven in de zeeomgeving. *Soft Cells* is gebaseerd op marine biologisch onderzoek, met name op de transformatie van kwalen. Behalve een angstaanjagend wezen is de kwal ook een hybride en symbiotisch schepsel. Shanta Rao is geïntrigeerd door het aanpassingsvermogen van het weekdier. Sommige kwalen zijn zelfs bijna onsterfelijk, omdat ze in staat zijn om hun proces van cellulaire differentiatie (verouderen) om te keren. In deze primitieve vorm kunnen ze vele jaren wachten om later te 'reïncarneren' in een nieuwe gedaante. Kwallen roepen bij wetenschappers en biologen vragen op over de grens van leven en dood, en de duurzaamheid van hun bestaan.

De sculpturen van Shanta Rao bestaan uit veel dunne lagen polymeerverf, een zeer resistente verf die wordt gebruikt om boten te beschermen en voor het coaten van staal/auto's, worden op mallen aangebracht voordat deze van deze karkassen worden gepeld. De verf

bevat iriserende en anisotrope pigmenten, net als sommige kwallen. De vormen zijn kneedbaar: ze hebben tijdelijk een vorm aangenomen en zullen binnenkort veranderen in iets anders. De kunstwerken, uitsluitend gemaakt van verf, zijn paradoxaal. Het werk kan zowel een schilderij als een sculptuur zijn.

Boekentips van Shanta Rao

_Gaston Bachelard, *L'eau et les rêves: essai sur l'imagination de la matière*, 1942. (Water and Dreams: an essay on the imagination of matter)

_Robert Morris, *Anti Form*, 1968.

Jérôme Robbe

Jérôme Robbe stelt het vloeibare aspect van schilderkunst centraal. In schilderijen uit de series *L'Air de Rien* en *Surfaces* laat hij de verf vrij stromen. Het lijkt alsof verf en drager voor korte tijd zijn gestold voordat het verder druipt, welft en glooit. Elk schilderij is een evocatie van een vloeierende wereld. Voor Robbe betekent vloeibaarheid vrijheid. Net als kunstenaars Shanta Rao, Hicham Berrada en Leonid Tsvetkov, wil Robbe geen controle hebben tijdens het maakproces. Liever laat hij de dingen op zijn beloop. Het ontstaat in het hier en nu door te anticiperen op wat er gebeurt met het materiaal.

Jérôme Robbe gelooft dat schilderen niets te maken heeft met genialiteit, maar alles met uitvindingen. De crux zit 'm in het ontdekken van materialen en technieken die het mogelijk maken om anders en beter te schilderen. De *L'Air de Rien*-serie is geschilderd op plexiglas met een zilveren of gouden coating, wat effect heeft op de diepte, helderheid en temperatuur van de aangebrachte kleur.

De schilderijen zijn het resultaat van een bewerkelijk proces waarin vloeibaarheid een belangrijke rol speelt. Eerst verwarmt de kunstenaar de plaat plexiglas met een warmtepistool. Als gevolg

hiervan wordt het zacht, zet uit, gaat het bubbelen en rimpelingen en ontstaat er craquelé aan de oppervlakte. Vervolgens laat de kunstenaar enkele liters water verdampen boven de plaat. De nevel dwarrelt er langzaam op neer. Het met pigmenten gekleurde vernis die er vervolgens overheen wordt gegoten, vindt zijn weg over het vervormde oppervlak. Doordat consequent een dwarslijn is aangebracht in de drager, zijn in de abstracte monochromen ook landschappen te herkennen.

Boekentip van Jérôme Robbe

— Edward MacCurdy, *The notebooks of Leonardo da Vinci*, 2002 (Leonardo da Vinci, 1519). In het bijzonder:

Boek 1, tractaten

— *Physical Geography* (Liquid Sphere and Centre of the World)

— *Beweging en gewicht* (beweging van de lucht onder water, beweging van vloeistoffen en zand)

Boek 2, tractaten

— *De aard van water*

— *Het smelten van metalen*

Maya Rochat

Maya Rochat's benadering is op allerlei niveaus doordrenkt van vloeibaarheid. Haar praktijk is bijvoorbeeld hybride: fotografie, schilderkunst, installaties, videokunst, performances en mode gooit ze allemaal in de mix. Daarnaast verdiept de kunstenaar zich in de gelaagdheid en vloeibaarheid van tijd en ruimte. Haar foto's zijn geïnspireerd op verandering van materie in de natuur. Zoals stromend water dat traag een rivierbedding uitslijt, wind die datzelfde effect heeft op rotspartijen, steen die vloeibaar wordt of andersom, lava die stolt. Het zijn bespiegelingen op een wereld die voortdurend in flux is. Alles stroomt, versmelt en vermengt zich in haar foto's. Ook in haar werkproces is vloeibaarheid leidend. Maya Rochat schildert regelmatig rechtstreeks op haar fotografische afdrukken, of dat nu op glas, papier, aluminium of metersgroot geveldoeck is.

Op allerlei manieren wordt de fysieke begrenzing van een foto opgerekt. De beelden breken uit hun kaders en nemen de hele ruimte in. De foto installatie in *Fluid Desires* bestaat uit verschillende muur- en vloer bedekkende geveldoecken waarop soms andere foto's hangen. Bovendien combineert de kunstenaar vaak verschillende afdrukken in één werk door diverse beelden over elkaar

te plaatsen (op verschillende dragers) of op elkaar af te drukken. In dit psychedelische kleurenspeel wordt een beeldtaal van besmetting veroorzaakt. Alles muteert en loopt in elkaar over. Deze beeldaccumulatie speelt bovendien de bestaande beeldenstroom in de kaart.

Leonid Tsvetkov

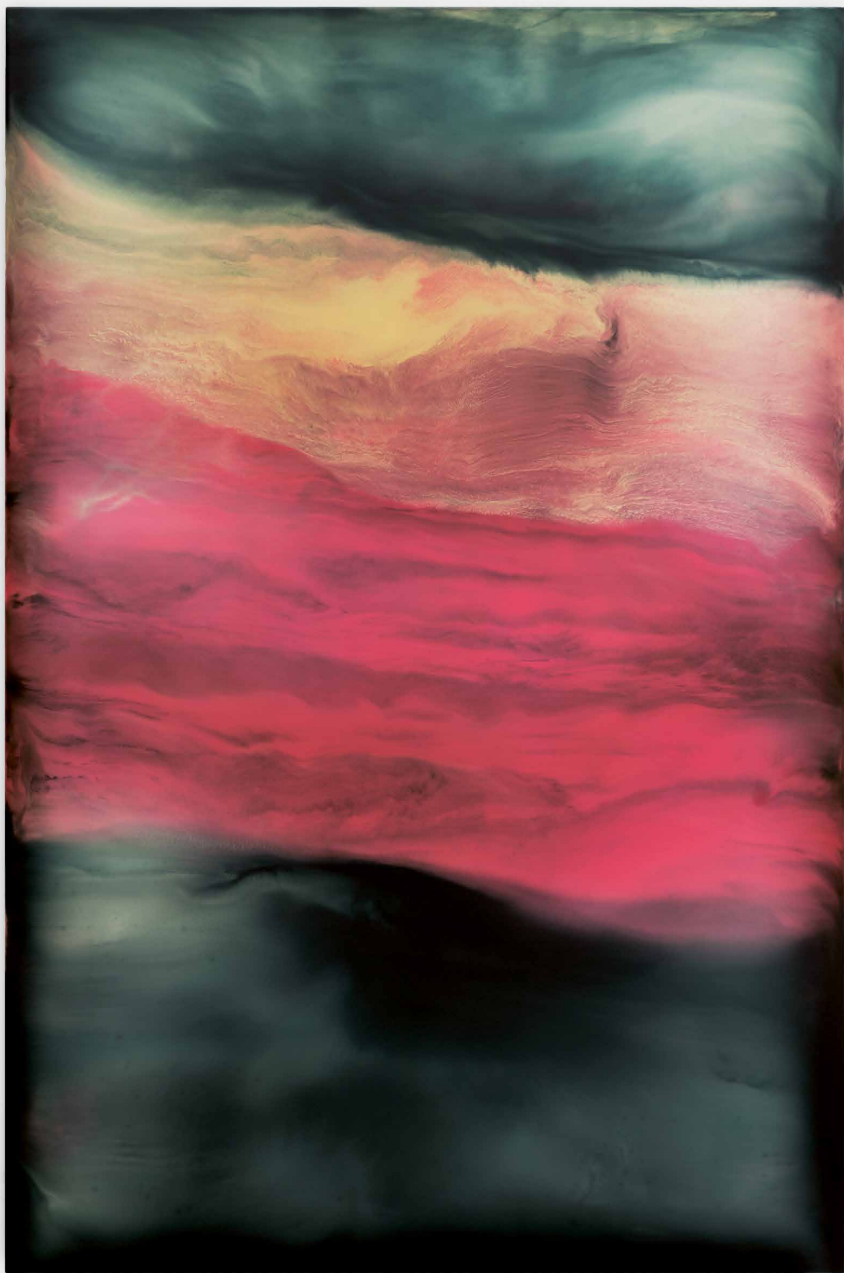
Cell#3 is een verkenning van de altijd aanwezige stroom van verandering. In een ondiepe 'cel' is met behulp van water, elektrolyt (een geleidende vloeistof) en gelijkstroom een vloeibaar landschap gecreëerd. Temperatuur, stroom en veranderende moleculaire structuren beïnvloeden het resultaat. De cel kleurt veelal in gradaties van blauw-groen-zilver en soms ontstaat een iriserende waas. Gedurende de expositie transformeert het werk onophoudelijk, zelfs nadat de vloeistof is verdampt.

Cell#3 maakt deel uit van een serie kunstwerken waarin de kunstenaar ingaat op het idee van landschap en territorium. Leonid Tsvetkov is gefascineerd door de constructie, constructie, degradatie en de veranderlijkheid van vorm, in het bijzonder in de vervagende scheidslijnen tussen gefabriceerde en bestaande landschappen. Zijn eigen nomadische bestaan (de kunstenaar woonde in verschillende landen) hebben hem doen inzien dat landschap, territorium, en percepties van nationaliteit en identiteit per definitie onstabiel zijn. Het kunstwerk biedt een macroperspectief op deze thema's, het zweeft in tussen wat mensen fabriceren (in dit geval Tsvetkov's cel) en wat het universum zelf creëert. Als een satellietbeeld van de aarde stimuleert het werk

om in gedachten uit te zoomen en de angstaanjagende schoonheid van ruïne en verandering te overpeinzen.

[Boekentip Leonid Tsvetkov](#)

[J. Scott Turner, The Extended Organism, 2001](#)

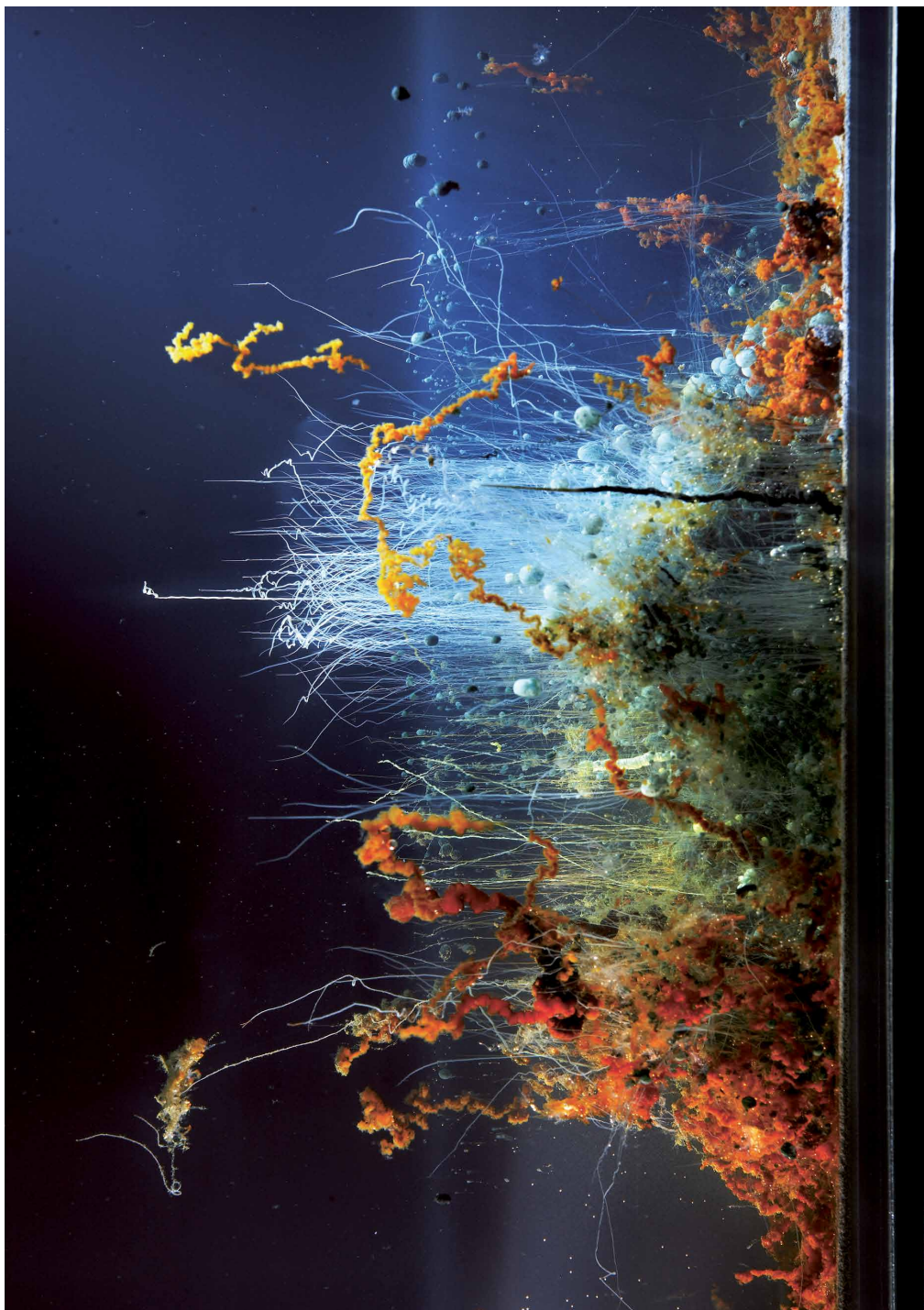
Jérôme Robbe, *Surface #5*, 2019

Mimosa Echard, *A/B (A01)*, 2019

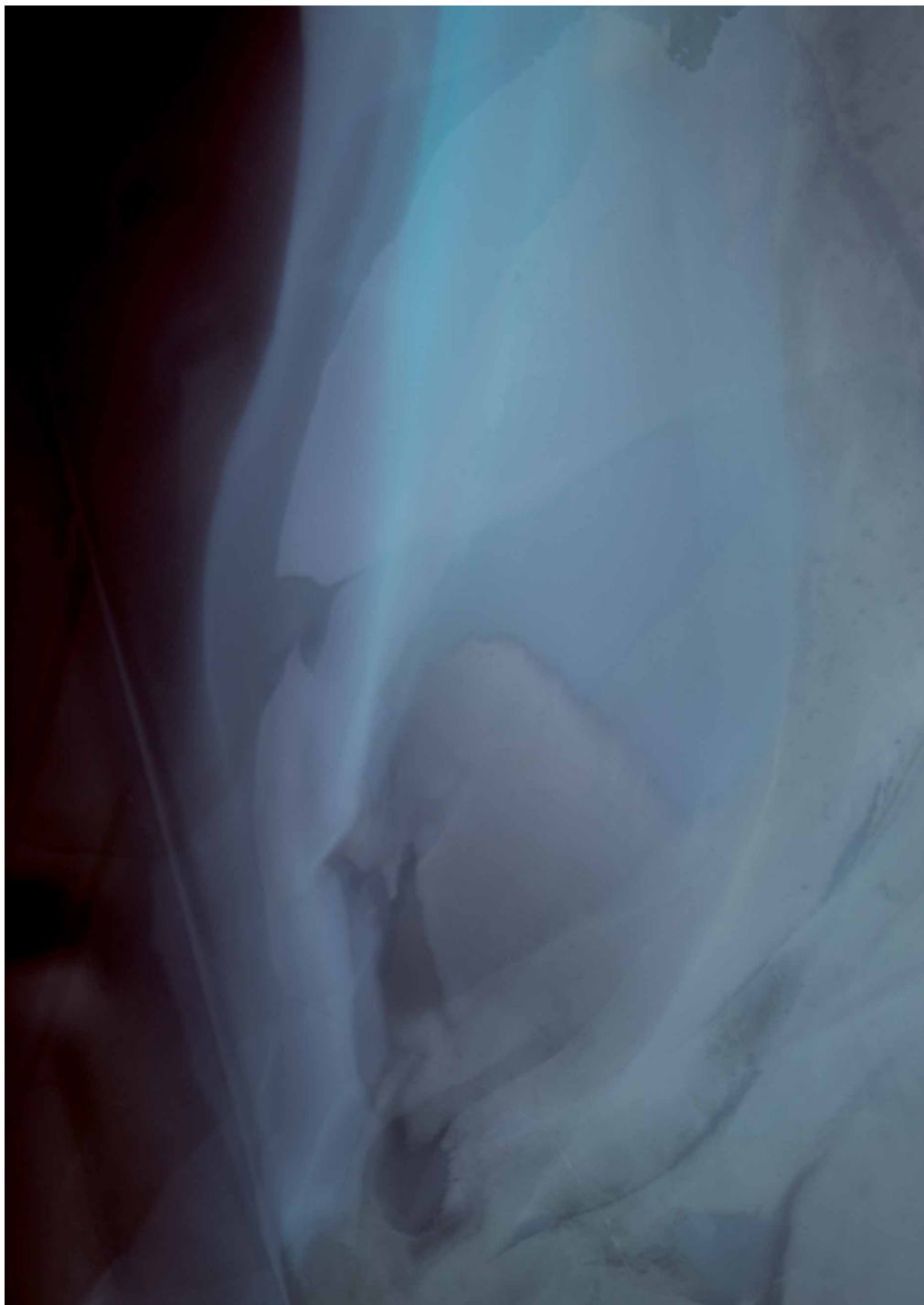

Inge van Genuchten, *Untitled*, 2017

Hicham Berrada, *Présage*, 2007-ongoing

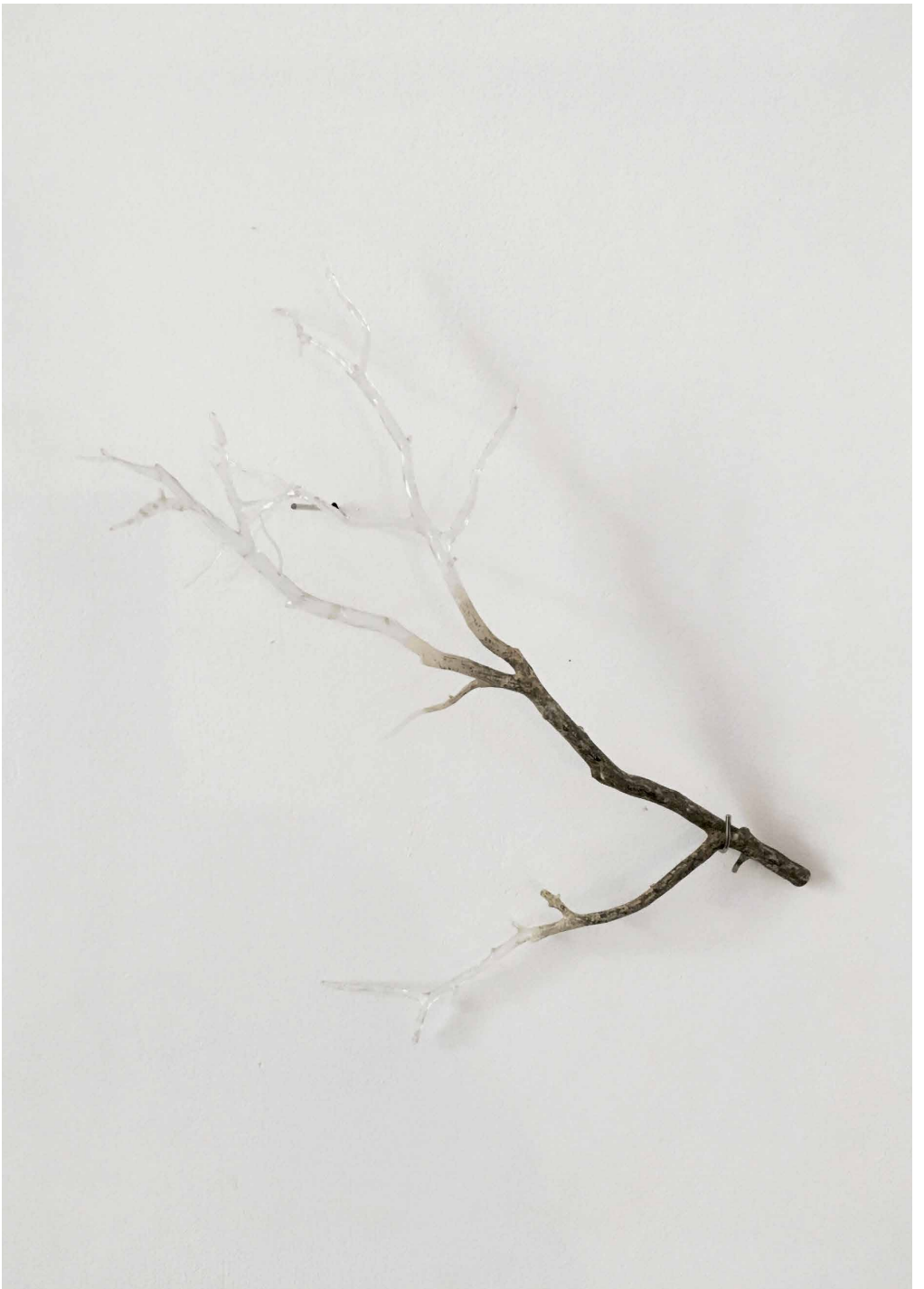
© ADAGP Hicham Berrada © Photo: Laurent Lecat, Courtesy the artist and kamel mennour, Paris/London

Leonid Tsvetkov, *Cell #1*, 2016

Shanta Rao, *PERLEŤOVÉ MAGICKÁ FIALOVÁ* (pearl magic purple), 2018

Marie Maillard, *TWIG 1808*, 2018

Maya Rochat, *Living in a painting*, 2018